

במדינה

(המשך מעמוד 7)

כי היהודי בישראל סופו להיות סתם ישראלי — "טכנוקרט יעיל וצרכן אמיד שיחיה את החיים האמריקאיים הטובים בנוסח מזרחי במקצת".

תהליך זה רק יוחש על-ידי שלום ישראלי-ערבי, כי אז ייחצרו תנאים שילחצו עוד יותר על ביטול הייחוד היהודי.

סטטיסטיקה

מי

גר בבית?

בארצות של אוכלוסיה יציבה, ותיקה, מבוססת ובעלת מסורת, אחד מסימני-ההיכר לייחוס אמיתי הוא מיספר הדורות שהמשפחה גרה באותו בית.

המצב שונה לגמרי בארץ ולא רק בגלל העובדה ששני שלישים מן האוכלוסיה בכלל לא היו בארץ לפני 20 שנה.

התחביב הלאומי של החלפת דירה ישנה בפחות-ישנה ופחות-ישנה בחדשה וחדשה בחישה, נתן את אותותיו אפילו ביישובים ותיקים, בעלי גרעין של מאות משפחות החיות במקום כבר שלושה, ארבעה דורות לפחות, עוד מימי הביילויים.

בנס-ציונה למשל (בעלת 3000 המשפחות) מצויות רק חמש משפחות הגרות בבתיים בהם הן נולדו. באסיה-המזרחית פתח-תקוה, שעשרת מתיישביה הראשונים הגיעו אליה ב-1878, מצויות רק 50 משפחות כאלה (מתוך 14 אלף). ברחובות 60 ואפילו ב-טבריה, בעלת היישוב היהודי הישן, רק 65.

הדוגמה של שפרעם. התמונה, כמובן, לא יותר טובה ביישובים חדשים יחד, שנוסדו לפני 40-50 שנה. בהרצליה, למשל, מצויות רק חמש משפחות הגרות בבתיים בהן נולדו; ברמת-גן — 10; בנתניה — 10.

הלשכה לסטטיסטיקה שפירסמה מיספריים אלה גילתה עובדה מעניינת, אם כי צפויה. בין שלוש הערים הגדולות הדוק הקשר של האדם לבית בו נולד הרבה יותר בירושלים (405 משפחות) מאשר בתל-אביב (335) או חיפה (145) שמיספר תושביהן גדול בהרבה.

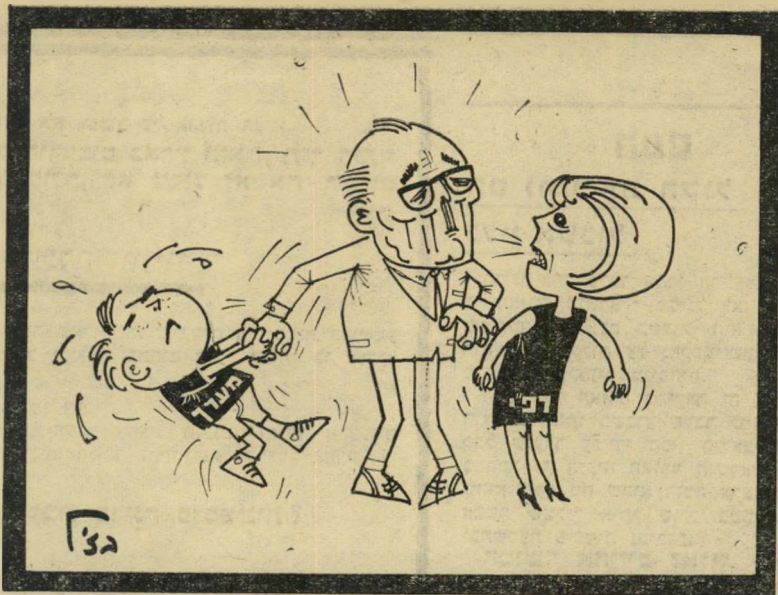
גילוי צפוי אחר: ערביי הארץ, ביישובים העירוניים, שלא לדבר כבר על היישובים הכפריים, ניידים הרבה פחות וכמעט כל משפחה שלישית חייה בבית בו נולדה. בשפרעם, למשל: 465 מתוך 1410 משפחות.

יחסי-יחוק

דבר

שארין לו תקנה

מדי פעם מקדיש אהרון אמיר, עורך ה"רבעון הספרותי קשת", חוברת שלכה לספרות

אני מקווה שלא יהיו לנו בעיות מהנישואין הקודמים שלך

אנו אוכלים את העשב. / אנו אוכלים את התוצר הלאומי. / אנו אוכלים את הצפורניים. / אנו אוכלים את העבר. עוד הוכחה אחת שהעבר לא אוכל את גרמניה.

משפט

תקדים

נגד

מתחמקים

סלומון לוי בן ה-40 ירד לפני שנים מספר מן הארץ, השאיר מאחוריו את גרושתו רות (36) ואת בנם דויד (4). רות לא הצליחה לפרנס את דויד בכוחות עצמה, פנתה אל סלומון, שמצא בינתיים תעסוקה מכניסה כ- שדרן הבי.בי.סי. בלונדון, ביקשה ממנו שייתמוך בכנס. הבעל-לשעבר סרב ולרות נותן רה דרך אחת בלבד: לפנות לבית-המישפט בתביעת מזונות.

שם ניתקלה בטענת התנגה הקטלנית של סלומון. טען נציגו: לבית-המישפט בארץ אין סמכות לשפוט תושב הממלכה המאוחדת. היתה זאת טענה עניינית שבתי-המשפט פט נוטים, בדרך כלל, לקבל אותה מתוך אירצונם לנסות להחלי את סמכות שיפוטם אל מעבר לגבולות הארץ.

נחמה אחת. נציגה של רות, עורכי-הדין משה אלונג החליט לסתור טענה זאת בטענה נגדית, הגיונית הרבה יותר. הצהיר הוא: "האשה נתעברה בארץ, ילדה בארץ ומתגוררת עם הילד בארץ. מכיוון שאת הילד צריכים להוין במקום מגוריו — על האב לשלם מזונות גם אם הוא אינו תושב ה"ארץ".

שופט בית-המשפט המחוזי יצחק שילה, הנחשב לאחד המומחים הישראלים בדיני מזונות, קיבל טענה זאת, בקובעו בכך תקן דים משפטי העלול להעלות בחכתו אבות רבים המתחמקים מתשלום מזונות לילדיהם על-ידי ירידה מן הארץ.

השופט שילה החליט כי יש לו סמכות מספקת לחייב את האב לשלם מזונות לרות שהיא גרה בחוץ-לארץ. הוא פסק לרות 500 לירות ישראליות לחודש והנחמה ה"יחידה שנושאה לסלומון היא כי בלירות אנגליות זה הרבה פחות (בערך שישים).

דרכי-חיים

עלי

באר

כגדה לא רק מבקרים ישראלים, אלא גם חיים אנשים. לאנשים אלה בעיות משלהם, הנובעות מן האופי המיוחד של החיים בגדה. ברוב היישובים בגדה, למשל, שואבים עד עצם היום הזה את המים מבארות כפריות או מבארות פרטיות המצויות בתחומים בתי-המגורים הכפריים. כך גם נהוג בכפר סירדה שליד רמאללה.

וכשיצאה, באחד מבקרי השבוע שעבר, ענטר אל-ג'מאל בת התשע לשאוב מים מן הבאר שליד בית-אביה, קרה לה אסון לא בלתי-שיכיח בישווי הגדה.

ענטר, שהוריה לתוך הבאר דלי קשור לחבל ארוך, לא הצליחה להעלות אותו ב"חזרה כשהתמלא מים. היא משכה בחבל בכל כוחה הדל, מעדה ונפלה יחד עם הדלי לתוך הבאר העמוקה.

לאסון היה עד-ראייה: אחיה של ענטר, דייב בן ה-20, כששמע את זעקת-השבר של אחותו הקטנה, כבר היה מאוחר מדי. היא כבר היתה בתוך הבאר.

דייב רץ למרכז הכפר, הועיק עזרה. תוך דקות התאספו ליד הבאר כ-30 איש שהוריי דו, בעזרת חבל, צערו אמין-לב לתוך ה"באר. אחר שצלל כמה פעמים, נתקל בגופתה נטולת רוח-החיים של ענטר. הוא קשר אותה לחבל והיא הועלתה למעלה.

ומה עשתה המשפחה כשראתה את גווייה בתם?
"קברנו אותה", מספר דייב, "והלכתי ל"הודיע למשטרה".

קרוב

החנינה

אטלקה האן, מוכרת מכנסי גינס סוג-אי' בשוק הכרמל התל-אביבי, אינה מב-סוטה מן החנינה. משך חודשים ארוכים היא לא סבלה מן המתחרה העיקרית שלה — זלדה כהנא. כי זאת בילתה בבית-הסוהר, אליו נשלחה אחרי שנשפטתה למאסר על ש"שפכה מים על סחורותיהם של רוכלים מת-חריים.

אטלקה ניצלה את חודשי המאסר של

השפתון הטוב ביותר האחיד הנמוך ביותר

dura-gloss

AMERICA'S LEADING BRAND

חדש
SUPER PEARL
ל" 3.90

יודה-גלוס
בנתיק טוב
ל" 1.95